

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Landstinget. № 23.

Anden Session.

17de Møde.

Lørdagen den 2den November.

(Fortsat).

Ordføreren (fortsat): Men, dersom det skulde være Tilfældet, at de militaire Embedsmænd vare ringere stillede end de Civile, da var det Udvalgets Formening, at dette burde afhjælpes paa anden Maade, navnlig gjennem et Gagerglement, og at dette ikke kunde indeholde nogen tilstrækkelig Beføielse til at søge en saadan Ulighed kompenseret gjennem Pensionsforholdene. Jeg kan iøvrigt med Hensyn til det indbyrdes Gageforhold henholde mig til de Utringer, den ærede foregaaende Taler fremsatte. Det vilde vistnok være en stor Feiltagelse, dersom man antog, at Udvalget havde i nogen Maade miskjendt de militaire Embedsmænds Arbejde eller Anstrængelser, ogsaa i Fredstid. Men, idet vi ydede disse den fuldkomneste Anerkjendelse, maatte vi paa den anden Side dog antage, at, naar man maa anerkjende, at den unge Lieutenant i Fredstid arbejder for Staten, hvorfor han ogsaa faaer Gage og øvrige Emolumenter, saa arbejder jo ogsaa f. Ex. Volontairer og Assistenten under Ministerierne for Staten, uagtet de ikke ere saa lykkelige endnu at have den kongelige Udnævnelse, og at dette maatte være berettiget til at komme i Betragtning med Hensyn til Pensionsvæsenet. Og er det Tilfældet, at de Militaire kunne være udsatte for Anstrængelser, som have Indskyldelse paa deres Helbred, saa er der ogsaa mange civile Stillinger, som føre det samme med sig. Naar saaledes Præsten, Lægen, Politieembedsmanden, eller Soldatembedsmanden maa færdes uden Hensyn til Aarstiden, og uden Hensyn til Vind og Veir for at røgte sin Gjerning, naar Lægen og Præsten maa staa ved farlige Syge-

fenge, saa skulde jeg mene, at disse forskjellige Classer af civile Bestillingsmænd maae taale Anstrængelser, og ere udsatte for Farer, som man ikke kan miskjende, og med Hensyn til hvilke jeg formener, at man ligesaa godt bør lufte Dinene, som hvor der er Tale om — hvad vi Alle erkjende — de Anstrængelser, Farer o. s. v., som de militaire Embedsmænd i Fredstid maae finde sig i at underkaste sig. Hvad navnlig den paaberabte Livsfare angaaer, kan den egentlig kun siges at være tilstede under Krigsforhold, men neppe under de her omhandlede Fredsforhold, og der er civile Stillinger, som vistnok medføre den i en højere Grad end den militaire Stilling i Fredstid. Ved Siden af de Bemærkninger, jeg saaledes har troet at burde knytte til vor tidligere Indstilling, maa jeg endnu tilføie det, at naar man vil tænke sig militaire Embedsmænd siden at gaae over i civil Carriere, og vil fastholde den Anskuelse, at de civile Stillinger medføre Fordele med Hensyn til Lønningsvæsenet, da vil deraf fremgaae en endnu større Ulighed; thi de opnaae da Fordeel med Hensyn til Lønden, fordi de ere begyndte som militaire Embedsmænd, og tillige Fordeel i en anden Retning, fordi de ende som civile Embedsmænd. Det er disse Betragtninger, der have foresvævet Udvalget, idet det gjorde denne Indstilling, der foreligger det ærede Thing, og i Genhold dertil og til, hvad der iøvrigt er anført deels i Betragtningen, deels af mig og deels af mine ærede Medcomiterede, maa jeg formene, at den Indstilling, vi gjorde, ingenlunde fortjente det Prædicat af Uretfærdighed, navnlig imod de Militaire, som er blevet den tillagt, men at tvertimod denne Indstilling er fuldkommen principrigtig. Men, uagtet dette nu er Udvalgets fulde Overbeviisning, saa have vi ikke desto mindre — af Hensyn til, at vor Indstilling